

Arrest

nr. 46 370 van 15 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 2 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FALLON-KUND loco advocaat C. NTAMPAKA en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Rwandees staatsburger te zijn, afkomstig uit Kicukiro (Kigali). Uw vader was een etnische Hutu, uw moeder was een etnische Tutsi. Tijdens de oorlog in 1994 verbleef u bij uw grootmoeder in Gitarama. Uw ouders bleven achter in Kigali en werden daar ook vermoord in april 1994. U hoorde dit van uw tante, (M.B.). In december 1994 vluchtte u met uw oom, (R.M.) naar Oeganda, waar u tot 2003 woonde. In december 2003 besloot uw oom terug te keren naar Rwanda omdat hij op de radio gehoord had dat het daar opnieuw veilig was. Aanvankelijk logeerden jullie bij een vroegere collega van uw oom, (R.) terwijl uw oom probeerde zijn huis en het huis van uw vader terug te krijgen. Op het politiekantoor werd hem echter verteld dat hij zelf moest onderhandelen met de huidige

bewoners van de huizen en dus geen hulp kon krijgen van de lokale overheden. Voor zijn eigen huis bleek dit geen probleem te zijn aangezien de huidige bewoner net zelf elders een huis gebouwd had. In januari 2004 verhuisden jullie naar het huis van uw oom in Kacyiru. De huidige bewoner van het huis van uw vader (in Kicukiro) was een soldaat die 'Capitaine' genoemd werd. Hij wilde niet luisteren naar uw oom omdat hij ervan overtuigd was dat de vorige eigenaars van het huis dood waren. Hij zei dat uw oom een leugenaar was en dat hij geen recht had op het huis. Uw oom probeerde uit te leggen dat u de dochter was van de voormalige eigenaars, maar ook dat bracht geen soelaas. In maart 2004 kregen jullie een dreigbrief waarin stond dat jullie deze zaak met rust moesten laten. 's Nachts werden er stenen naar het huis van uw oom gegooid. Jullie staakten alle pogingen om het huis van uw vader terug te krijgen en in mei 2004 verhuisde u naar een kleiner huis (in Gikondo) dat eveneens eigendom van uw vader geweest was. Nog geen maand later, in juni 2004, werd er een granaat in het huis van uw oom gegooid zodat hij en zijn vrouw om het leven kwamen. U ging in augustus 2004 naar 'IBUKA', een overheidsorganisatie die wezen van de genocide helpt, en vroeg hen om hulp omdat u verder wilde studeren, wat geweigerd werd daar u van Hutu-origine was. Begin 2005 kwamen dezelfde personen van 'IBUKA' u regelmatig opzoeken met de vraag om voor de gacaca te getuigen in verband met de moord op uw ouders. U weigerde hierop in te gaan omdat u zelf geen getuige was van de moord op uw ouders daar u tijdens de oorlog in Gitarama verbleef. Op 23 maart 2005 werd u bij een controle van de 'Local Defence Forces' tegengehouden. Uw identiteitskaart werd afgenomen en u werd naar hun kantoor in Gatanga gebracht. Daar werd u opgewacht door de mensen van 'IBUKA' en door de 'conseiller' van de secteur. Ze wilden u op deze manier dwingen te getuigen voor de gacaca. U bleef volhouden dat u dit niet wilde, waarop u werd geslagen en in een cel werd opgesloten. Na twee dagen, op 25 maart 2005, beloofde u hen te zullen getuigen voor de gacaca. U werd vrijgelaten maar uw identiteitskaart kreeg u niet terug. U moest zich elke maandag aanmelden. Begin augustus 2005 kwam één van de mensen van 'IBUKA' naar uw huis. Ze zei u dat er op 20 augustus 2005 een zitting van de gacaca zou plaatsvinden, waar u moest getuigen. U vertelde dit alles aan een vriendin van u, 'soeur' (C.) van de 'paroisse' Gikondo. Ze kon u niets beloven, maar zou proberen u te helpen. Op zaterdag 13 augustus 2005 bracht 'soeur' (C.) u naar de luchthaven. Daar stelde ze u voor aan (A.) die u op uw reis zou begeleiden. U moest zich voordoen als zijn vrouw. Op 14 augustus 2005 kwamen jullie aan in België. Op 16 augustus 2005 begaf u zich naar de kantoren van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel waar u een asielprocedure startte.

B. Motivering

Niettegenstaande het Commissariaat-generaal op 13 januari 2006 aanvankelijk een gunstige beslissing nam betreffende uw verblijf op het grondgebied, dient thans te worden vastgesteld dat **u er niet in geslaagd bent om uw "vrees voor vervolging" in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.**

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u bijzonder vage en hypothetische verklaringen aflegde omtrent het eigendomsgeschil met 'Capitaine', dat mede de aanleiding zou geweest zijn om uw land van herkomst, Rwanda, te verlaten (gehoorverslag dd. 24 maart 2004 p. 11, hierna TG). Zo wist u bijzonder weinig te vertellen over deze 'Capitaine', die het huis van uw vader in Kicukiro in bezit zou hebben genomen. U verklaarde, tijdens uw gehoor ten gronde, dat 'Capitaine' het ouderlijke huis in bezit had toen u [in december 2003] terugkeerde uit Oeganda, maar dat u deze persoon zijn echte naam niet kende omdat hij niet met u wilde praten (TG p. 15).

Uiteindelijk verklaarde u uitdrukkelijk helemaal niets te weten over deze persoon, behoudens zijn 'roepnaam' (TG p. 18). Toen u door de interviewer van het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u zijn naam niet te weten kon komen via de burens [of op enige andere manier], verklaarde u initieel dit niet aan de burens te hebben gevraagd omdat u met 'Capitaine' zelf wilde onderhandelen omdat hij uw huis in zijn bezit had (TG p. 15). Nadien verklaarde u nooit te hebben gezocht naar de echte naam van deze 'Capitaine' omdat u schrik had van hem (TG p. 17). Toen u nogmaals werd gevraagd naar de reden waarom u niet meer informatie zocht bij uw burens, verklaarde u deze mensen niet te kennen, waardoor u moeilijk aan hen andermans naam kon gaan vragen (TG p. 17). Toen hierop werd tegengeworpen door de interviewer van het Commissariaat-generaal dat zij uw burens waren gedurende uw jeugd [tot april 1994], stelde u dat het allemaal nieuwe mensen waren die daar woonden en u als dusdanig niemand kende (TG p. 17). Toch blijft het uiterst bevreemdend als zou u zelf de echte naam van 'Capitaine' niet hebben gekend indien hij daadwerkelijk uw ouderlijk huis in bezit zou hebben genomen. Tijdens uw gehoor in dringend beroep verklaarde u immers dat uw oom, (R.M.), zelfs klacht ging indienen bij de lokale politiebrigade (gehoorverslag dd. 4 januari 2006, p. 12, hierna DB). Na de dood

van uw oom in juni 2004, zou u dan zelf nog de hulp hebben ingeroepen van de organisatie IBUKA in deze context (TG pp. 15-16), aldus uw verklaringen tijdens uw gehoor ten gronde. Het lijkt dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u bij twee verschillende instanties een klacht zou kunnen neerleggen, zonder zelfs de naam te kunnen vermelden van de persoon tegen wie u klacht wilde neerleggen. Redelijkerwijze zou er toch verwacht worden dat u alle mogelijke inlichtingen zou verzamelen om uw klacht te staven. Het feit dat deze klacht door geen van beide instanties werd aanvaard (DB p. 12 en TG p. 16 en p. 18), verandert hier niets aan. Uiteindelijk verklaarde u tijdens uw gehoor ten gronde dat u had besloten om deze zaak te laten vallen omdat het anders uw leven nog moeilijker zou kunnen maken (TG p. 17). U stelde dat de uiteindelijke gevolgen van dit eigendomsdispuut voornamelijk economisch van aard waren (TG p. 17). Nergens tijdens uw verschillende gehoren voor het Commissariaat-generaal maakte u nog melding van mogelijke problemen die u in deze context zou hebben gehad met 'Capitaine'. Tijdens uw gehoor ten gronde stelde u echter wel dat u het vermoeden koesterde als zou 'Capitaine' uw oom en zijn vrouw hebben vermoord, of in ieder geval hiervoor de opdracht gaf (TG p. 17), wat u echter op geen enkel moment concreet kon of probeerde onderbouwen en bijgevolg louter uw veronderstelling vormt.

Aangaande uw verklaringen omtrent de druk die op u werd uitgevoerd om valse getuigenissen af te leggen voor de gacaca, kan het volgende worden opgemerkt. U verklaarde tijdens uw gehoor ten gronde dat de organisatie IBUKA, die u eerder elke vorm van hulp weigerde "omdat u een Hutu was" (TG p. 15), u in januari 2005 kwam vragen om voor de gacaca te getuigen tegen de moordenaars van uw ouders (TG p. 18). Dit komt initieel bevreemdend over daar u zelf uitdrukkelijk verklaarde niet te weten wie uw ouders in 1994 hadden vermoord (TG p. 18) en u bovendien in april 1994 Kigali (en uw ouders) verliet om bij uw oom in Gitarama te gaan wonen (TG p. 4). Ook de mensen van IBUKA bleken te weten dat u zelf geen getuige was van de moord op uw ouders en dat u toen in Gitarama woonde (TG p. 19), aldus uw verklaringen tijdens uw gehoor ten gronde. IBUKA zou echter kennis hebben gehad van de identiteit van de moordenaars van uw ouders en hadden enkele getuigen nodig om deze mensen te beschuldigen voor de gacaca (TG p. 19). U weigerde echter dergelijke valse getuigenissen af te leggen, aldus uw verklaringen, omdat u enerzijds niet wist over welke mensen (i.e. de moordenaars van uw ouders) IBUKA dan wel sprak en u anderzijds vrees koesterde voor eventuele wraakacties waaraan u zou kunnen blootgesteld worden door de familieleden van de personen die u diende te beschuldigen (TG p. 19). Toen u door de interviewer van het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom u niet gewoon naar de gacaca ging en vertelde dat u op het moment van de moord op uw ouders in Gitarama woonde en u dus niets persoonlijk had gezien, antwoordde u nogal ontwijkend dat er voor u geen reden bestond om voor de gacaca te getuigen omdat u geen informatie had (TG p. 19). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw weigering om voor de gacaca te getuigen wel de hoofdreden voor uw vlucht uit Rwanda uitmaakte, antwoordde u heel ontwijkend dat u voorzien was om op 20 augustus [2005] voor de gacaca te getuigen terwijl u reeds op 13 augustus [2005] het land ontvluchtte (TG p. 20). Wanneer u nadien dezelfde vraag opnieuw werd gesteld, antwoordde u dat de mensen van IBUKA dan zouden gezegd hebben dat u loog en wel degelijk getuige was geweest [van de moord op uw ouders in april 1994] (TG p. 20), wat een puur hypothetische verklaring is. Immers, wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal opmerkte dat er toch burens moeten zijn die uw vertrek uit Kigali zouden kunnen bevestigen, antwoordde u dat "het daar zo niet werkt", dat het woord van IBUKA als waarheid wordt gezien (TG p. 20), wat toch een weinig overtuigend antwoord vormt.

Wat er ook van zij, u bleek zelfs niet te weten tegen wie u dan wel zou moeten getuigd hebben voor de gacaca op 20 augustus 2005 (TG p. 21), wat toch heel bedenkelijk overkomt. Volgens uw verklaringen doorheen uw verschillende gehoren voor het Commissariaat-generaal, verklaarde u een eerste keer te zijn aangesproken in deze context door leden van IBUKA in januari 2005 (DB p. 20 en TG p. 18). In de maanden januari, februari en maart 2005 kwamen verschillende leden van IBUKA tot twee keer per week bij u thuis, in een poging u te overtuigen om te getuigen voor de gacaca [tegen de vermoedelijke moordenaars van uw ouders] (DB p. 20 en TG p. 24). De leden van IBUKA uitten dan ook hun ongenoegen omtrent uw weigering te getuigen voor de gacaca, met het argument dat u eerst bij hen om hulp kwam vragen om onder andere uw studies te bekostigen, terwijl u nu weigerde hen te helpen (TG p. 24). Rekening houdend met het feit dat u eerder, tijdens hetzelfde gehoor ten gronde, uitdrukkelijk verklaarde dat IBUKA u initieel elke vorm van hulp weigerde "omdat u een Hutu was" (TG p. 15), komt deze verklaring weinig ernstig over.

Op 23 maart 2005 zou u dan bij een routinecontrole door de LDF zijn gearresteerd (DB p. 21 en TG pp. 20-21). Tijdens uw gehoor in dringend beroep insinueerde u dat uw aanhouding in opdracht van IBUKA zou zijn gebeurd (DB p. 20). Omdat u uiteindelijk beloofde deze valse getuigenissen af te leggen voor de gacaca, werd u op 25 maart 2005 opnieuw vrijgelaten, maar moest u zich elke maandag op het

bureau [van de 'conseiller'] van de secteur in Gatenga aanbieden (DB p. 22 en TG p. 23), wat u ook deed tot uw vertrek uit Rwanda op 13 augustus 2005 (TG pp. 23-24). Ondanks het feit dat verschillende leden van IBUKA gedurende meer dan twee maanden op regelmatige basis bij u thuis kwamen (van januari 2005 tot 23 maart 2005) en u nadien gedurende bijna vijf maanden (25 maart 2005 tot 13 augustus 2005) elke maandag op controle ging op het bureau [van de 'conseiller'] van de secteur in Gatenga, bleek u dus nog steeds niet te weten tegen wie u dan wel moest getuigen, hetgeen totaal onaannemelijk is. De mensen van IBUKA zouden u pas de namen geven van de personen tegen wie u moest getuigen op de dag van de gacacazitting zelf (TG p. 21), aldus uw verklaringen tijdens uw gehoor ten gronde. U probeerde dit te verklaren door te stellen dat IBUKA u niet vertrouwde omdat u initieel (vóór uw detentie van 23 tot 25 maart 2005) weigerde te getuigen (TG p. 22). Deze uitleg komt echter weinig overtuigend over daar IBUKA bij hun talrijke huisbezoeken van januari 2005 tot uw arrestatie op 23 maart 2005 ook steevast weigerde u de namen van de te beschuldigen personen weigerde te geven (TG p.19). Geconfronteerd met deze stelling, antwoordde u nogal ontwijkend dat de mensen van IBUKA u vertelden dat het er "te veel" waren om op te noemen (TG p. 22).

Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal opmerkte dat het hoogst onwaarschijnlijk is als zou u onvoorbereid valse getuigenissen moeten afleggen op een rechtszitting, antwoordde u dat IBUKA u wel zou verteld hebben wat u precies zou moeten zeggen (TG p. 22). Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal opmerkte dat het afleggen van valse getuigenissen niet zo eenvoudig is en een grondige voorbereiding vraagt, stelde u dat u [op de gacacazitting] algemene informatie zou gegeven hebben, dat u zou verteld hebben dat ze "in groep" bij u thuis kwamen [om uw ouders te vermoorden] waardoor niemand andere vragen zou gesteld hebben (TG p. 22). Dit vormt echter een bijzonder vage, speculatieve en als dusdanig weinig ernstige verklaring. Ook wanneer u wekelijks de mensen van IBUKA bezocht op het bureau [van de 'conseiller'] van de secteur in Gatenga vanaf 25 maart 2005 tot 13 augustus 2005, zou men u enkel verteld hebben dat ze u de namen [van de te beschuldigen personen] "later" zouden geven (TG p. 24). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal uiteindelijk opmerkte dat uw reden om Rwanda te verlaten enigszins bevreemdend en weinig overtuigend overkomt, antwoordde u dat u al eens werd gearresteerd en enkel weet dat u op 20 augustus 2005 moest getuigen voor de gacaca (TG p. 25). U voegde hier aan toe dat u na de gacacazitting [van 20 augustus 2005] misschien wel opnieuw zou gearresteerd worden of dat de familieleden van de door u beschuldigde personen zich zouden wreken (TG p. 25), wat opnieuw een speculatieve verklaring vormt, maar geen uiting is van een persoonlijke en concrete vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Volgens uw verklaringen tijdens uw gehoor ten gronde zou u Rwanda hebben verlaten vanuit Kanombe (Kigali) met voor u onbekende reis- of identiteitsdocumenten (TG pp. 10-11). Een zekere (A.), van wie u de volledige naam niet kende, zou u doorheen alle administratieve controles hebben geleid tot op het vliegtuig, zonder dat u enig document diende voor te leggen (TG pp. 9-10). Ook in België zou (A.) u doorheen alle controles hebben geleid, zonder dat u zelf enig document diende te tonen aan de Belgische politie- en immigratiediensten (TG pp. 10-11). U kon dan ook geen enkele inlichting verschaffen over het paspoort waarmee u naar België zou hebben gereisd (TG p. 10). Overigens blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat iedere niet-EU-onderdaan bij vertrek uit Kanombe (Kigali) en aankomst in Zaventem onderworpen wordt aan een grondige controle voor wat de authenticiteit van het gebruikte paspoort betreft en het persoonlijk gebruik ervan (zie informatie bijgevoegd in het administratief dossier). Om deze redenen komen uw verklaringen in deze context bijzonder ongeloofwaardig over.

De door u ingeroepen problemen rechtvaardigen geen internationale bescherming. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Djibouti of Somaliland waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming. Na uw verhoor voor het Commissariaat-generaal legde u nog vier nieuwe documenten neer, namelijk twee schoolrapporten en twee schoolcertificaten. Deze bevestigen volgens u uw identiteit en uw verblijf in Oeganda. Er moet echter worden opgemerkt dat deze documenten geen verband houden met uw beweerde vrees ten opzichte van Rwanda, het land waarvan u volgens uw verklaringen het staatsburgerschap bezit. Deze documenten kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet weerleggen.

Het door u neergelegde bankbiljet van 1000 Oegandese shilling heeft evenmin uitstaans met het door u voorgebrachte asielrelaas en kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 52 en 48/3 juncto artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*. Zij betoogt voorts dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

2.1.1. Omtrent de vluchtelingenstatus citeert verzoekster in hoofddorde artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het element 'gegronde vrees voor vervolging' houdt in dat er een aannemelijk risico op vervolging is wegens één van de hierin vermelde redenen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) vergeet volgens verzoekster het subjectief-psychologisch element van haar vrees. Zij citeert voorts rechtsleer waaruit blijkt dat zij niet moet aantonen dat de vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden doch slechts het bestaan moet aantonen van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.

Waar de bestreden beslissing stelt dat zij vage en hypothetische verklaringen aflegde omtrent het eigendomsconflict met 'Capitaine' blijft verzoekster bij haar verklaring dat zij diens echte naam niet kent. Zij vroeg deze niet aan de burens omdat ze hen niet kende en had ook schrik voor deze persoon.

Ook betreffende haar verklaringen aangaande de druk om een valse getuigenis af te leggen blijft verzoekster bij haar verklaringen. De commissaris-generaal zou deze als weinig overtuigend beoordelen om de enkele reden dat zij de namen niet kende van de personen tegen wie zij moest getuigen. De namen werden haar echter nooit meegedeeld en zij kent ze niet. Verzoekster vervolgt, onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde informatie, dat haar verklaringen gekaderd moeten worden in hetgeen Amnesty International en Human Rights Watch vaststelden omtrent de gacaca-zittingen.

Verzoekster blijft bij haar verklaringen betreffende haar reisweg per vliegtuig naar België. Dat zij zich moest voordoen als de echtgenote kan er toe geleid hebben dat zij en haar begeleider minder argwaan wecten bij de politie- en immigratiediensten.

Voorts wijst zij, onder verwijzing naar een website, erop dat *"in een recente beslissing, Zwitserland oordeelde dat de mensenrechtensituatie in Rwanda niet goed is, in het kader van een uitlevering"*. Bovendien stelt zij dat de Rwandese wet personen die het land verlaten zonder de nodige papieren en toelating drie maanden gevangenis riskeren evenals dat zij risico loopt te worden vervolgd omdat zij asiel aanvraag in het buitenland. Zij verwijst naar het geval van de heer Iradukunda Innocent zoals vermeld in het internetartikel dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Bijgevolg zou verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koesteren en in geval van terugkeer onmenselijke en vernederend behandelingen ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Ondergeschikt voert verzoekster aan dat zij in aanmerking dient te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Omdat zij slachtoffer is geweest, haar familieleden werden vermoord en zij geen sociaal netwerk heeft in haar land van herkomst maakt dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade *"zonder op een effectieve bescherming van Kenia te kunnen rekenen"*.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster laat na te duiden op welke wijze de zorgvuldigheidsplicht in casu zou zijn geschonden. Zij preciseert evenmin op welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zij doelt in het kader van de ingeroepen schending van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*, noch op welke wijze dit zou zijn geschonden. Derhalve worden deze onderdelen van het middel niet dienstig aangevoerd.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daar waar verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal het subjectief-psychologisch element van haar vrees vergeet, repliceert verweerder met recht dat niet enkel rekening wordt gehouden met het subjectieve element van de vrees doch tevens met het objectieve element (de feiten), waarbij beide elementen nauw samenhangen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze vrees of dit risico dient steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Dit blijkt tevens uit verzoeksters betoog zelf, daar waar zij rechtsleer aanhaalt waaruit blijkt dat zij het bestaan moet aantonen van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar vrees van tweeërlei aard is. Zij vreest een zekere ‘Capitaine’ ingevolge een eigendomsconflict omtrent één van de woningen van haar vader en de mensen van IBUKA die haar onder druk zouden hebben gezet om te getuigen voor de gacaca. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van deze ingeroepen asielmotieven.

Wat betreft haar vrees ten aanzien van ‘Capitaine’ ingevolge het eigendomsconflict over het huis van haar vader blijft verzoekster bij haar verklaringen dat zij diens naam niet kent en deze niet vroeg aan de

buren omdat zij deze mensen niet kende en schrik had. Deze loutere bevestiging van haar eerdere verklaringen is echter niet van die aard dat zij afbreuk vermag te doen aan de bestreden motivering. Deze stelt met recht vast dat verzoekster in het geheel niets bleek te weten over deze persoon en zich hierover niet blijkt te hebben geïnformeerd. Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich zou bevragen aangaande de persoon die zich het huis van haar vader had toegeëigend en met wie haar oom en zij in een eigendomsconflict verwickeld zaten. Dit klemt nog des te meer daar verzoekster beweerde dat haar oom klacht zou hebben ingediend bij de lokale politie en zijzelf de hulp zou hebben ingeroepen van IBUKA, waarbij het bijzonder onwaarschijnlijk is dat zij bij twee verschillende instanties een klacht zouden kunnen neerleggen zonder zelfs de naam te vermelden van de persoon tegen wie deze klacht was gericht. Redelijkerwijze kan bovendien worden verwacht dat zij de nodige inlichtingen zouden verzamelen om deze klachten te staven. Voorts blijkt uit het dossier dat verzoekster niet enkel de naam van 'Capitaine', noch diens functie, noch enig ander detail omtrent deze man kon geven (stuk 6, p.15; stuk 17, 15).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat verzoekster de aangehaalde problemen in het kader van het beweerde eigendomsconflict tussen haar en haar oom enerzijds en 'Capitaine' anderzijds niet afdoende aantoonde.

Met betrekking tot haar vrees ten aanzien van de personen van IBUKA die haar onder druk zetten om te getuigen voor de gacaca dient te worden opgemerkt dat zij betreffende deze organisatie vage verklaringen aflegde. Zo vernoemde zij drie personen van IBUKA, meerbepaald S., M. en J., doch kon zij van geen van deze personen de volledige naam verstrekken, hetgeen nog des te meer klemt daar deze personen haar, blijkens het feitenrelaas, nadien nog herhaaldelijk zouden hebben bezocht. Evenmin kon zij aangeven wie aan het hoofd stond van deze organisatie (administratief dossier, stuk 6, p.24; stuk 17, p.17-18).

Bovendien legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af betreffende het aantal bezoeken dat de drie voormelde personen haar zouden hebben gebracht tussen begin 2005 en haar arrestatie in maart 2005. Bij de DVZ verklaarde zij: *"(...) de IBUKA mensen zochten me wel tot drie keer toe op om toch maar mensen aan te geven in zo'n Gacaca rechtbank"* (administratief dossier, stuk 25, nr.41). Bij het CGVS beweerde zij echter dat deze mensen gedurende twee maanden lang en tweemaal per week langskwamen. Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid kwam zij niet verder dan haar eerdere verklaringen te ontkennen en te bevestigen dat zij veel vaker en minstens twee keer per week kwamen (administratief dossier, stuk 17, p.20, 24).

Voorts verklaarde verzoekster bij het cgvs dat zij na haar arrestatie in maart 2005 na twee dagen werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat zij zichzelf elke maandag moest aanbieden, alsmede dat zij dit ook daadwerkelijk deed gedurende vijf maanden (administratief dossier, stuk 6, p.23; stuk 17, p.22), terwijl zij hiervan bij de DVZ nergens ook maar enige melding maakte (administratief dossier, stuk 25, nr.41). Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag nochtans worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure.

Daarenboven motiveert de bestreden beslissing met recht dat verzoeksters verklaringen manifest ongeloofwaardig zijn daar waar zij zelfs niet bleek te weten tegen wie zij dan wel moest getuigen voor de gacaca op 20 augustus 2005, en dit ondanks dat de leden van IBUKA haar herhaaldelijk thuis zouden hebben bezocht en zij zich nadien gedurende vijf maanden elke maandag zou aangemeld hebben op het bureau van de 'conseiller' van de 'secteur' in Gatenga. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat zij totaal onvoorbereid valse verklaringen moest afleggen op een rechtszitting. De verklaring die zij hiervoor gaf, meerbepaald dat zij slechts algemene informatie zou moeten geven, dat zij zou vertellen dat men haar ouders 'in groep' zou hebben vermoord en dat men haar geen verdere vragen zou stellen, wordt door de bestreden beslissing terecht als vaag, speculatief en niet ernstig beschouwd.

Het voorgaande is afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij door leden van IBUKA onder druk zou zijn gezet om te getuigen voor de gacaca. Verzoeksters verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde informatie en hetgeen Amnesty International en Human Rights Watch vaststelden omtrent de gacaca-zittingen is derhalve niet dienstig.

Dit alles klemt nog des te meer daar verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België en hieromtrent, zoals de bestreden beslissing terecht

vaststelt, ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Met welke vliegmaatschappij zij reisde kon zij aanvankelijk niet aangeven (administratief dossier, stuk 25, nr.40). Zij bleek de naam niet te kennen onder welke zij zou hebben gereisd en kon de volledige naam niet geven van de persoon die haar naar België begeleidde, ondanks dat zij zich diende voor te doen als diens vrouw (administratief dossier, stuk 17, p.24). Daar waar zij aanvankelijk aangaf dat zij de vliegmaatschappij niet kende is het bevreemdend dat verzoekster bij het tweede gehoor bij het cgvs stelde te denken dat zij reisde met *Brussels Airlines*. Tevens bleek zij te kunnen aangeven met wat voor document zij zou hebben gereisd. Zij kon de nationaliteit noch de kleur van het gebruikte paspoort verstrekken. Evenmin kon zij aangeven welke naam of welke foto in dit paspoort stonden. Bovendien beweerde zij dat A. haar door alle controles zou hebben geleid zonder dat zij zelf enig document diende voor te leggen of te tonen en zonder dat haar ook maar iets zou zijn gevraagd (administratief dossier, stuk 6, p.9-11). De commissaris-generaal motiveert met reden dat deze verklaringen bijzonder ongeloofwaardig overkomen in het licht van de informatie in het dossier waaruit blijkt dat iedere niet EU-onderdaan bij vertrek vanuit Kanombe (Kigali) en Zaventem wordt onderworpen aan een grondige controle betreffende de authenticiteit van het gebruikte paspoort en het persoonlijk gebruik ervan (administratief dossier, stuk 30: landeninformatie).

Verzoekster verwijst naar een beslissing waarin Zwitserland oordeelde dat de mensenrechtensituatie in het kader van een uitlevering niet goed is, naar de Rwandese wet die stelt dat personen die het land verlaten zonder de nodige papieren en toelating drie maanden gevangenis riskeren en naar het geval van Iradukunda Innocent.

Daargelaten dat aan de (individuele) beslissingen van de Zwitserse autoriteiten, zoals verweerder terecht repliceert, in casu geen precedentwaarde kunnen worden toegekend, toont verzoekster in het geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als degene waarvan sprake in de beslissing. Uit de website waarnaar zij in dit kader verwijst blijkt immers dat deze beslissing betrekking had op een persoon die officieel door de Rwandese autoriteiten wordt vervolgd voor genocide en oorlogsmisdaden. Verzoeksters betoog dat zij louter ingevolge het illegaal verlaten van haar land drie maanden gevangenis riskeert vindt geen steun in het administratief dossier daar zij deze vrees nergens eerder aanhaalde. Bovendien toont zij, gelet op de hoger gedane vaststellingen betreffende haar reisweg en zoals verweerder met recht repliceert, niet aan dat zij illegaal zou hebben gereisd noch dat daartoe redenen bestonden aangezien haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij louter omwille van het indienen van een asielaanvraag in België zou worden vervolgd bij een terugkeer naar Rwanda. Zij maakt niet aannemelijk dat de Rwandese autoriteiten op de hoogte zijn van haar asielaanvraag in België. Tevens toont zij niet aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden als de heer Iradukunda Innocent. Blijkens het neergelegde internetartikel aangaande deze persoon reisde deze met een vals visum naar Duitsland, werd hij gearresteerd in het bezit van een vervalst arrestatiebevel van de gacaca en werd hij beschuldigd van revisionisme en valsheid in geschrifte. Bovendien blijkt uit dit artikel niet dat voornoemd persoon ingevolge deze feiten ook daadwerkelijk zou zijn veroordeeld.

Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde documenten stelde de commissaris-generaal terecht vast dat deze geen gegevens bevatten die betrekking hebben op verzoeksters beweerde vrees ten aanzien van Rwanda. Derhalve vermogen zij geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, oordeelde de commissaris-generaal op goede grond dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op dezelfde elementen als deze ten grondslag van haar asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar het sub 2.4.1. vastgestelde inzake haar relaas.

Verzoekster beweert dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade doordat haar familieleden werden vermoord en zij geen sociaal netwerk heeft in haar land van herkomst, doch zij werkt dit

geenszins in concreto uit. Verzoekster toont niet aan dat zij louter omwille van het ontbreken van een sociaal netwerk dreigt te worden blootgesteld aan ernstige schade. Bovendien beschikt zij over een diploma middelbaar onderwijs (administratief dossier, stuk 25, nr.37), bezit zij in Rwanda een huis waarin zij woonde en twee kamers verhuurde en heeft zij in een kapsalon gewerkt (administratief dossier, stuk 17, p.16-17), waaruit blijkt dat zij redelijkerwijze in staat kan worden geacht op zelfstandige wijze te voorzien in haar onderhoud.

Voor het overige zijn in het dossier geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoekster wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.3. Gelet op het voorgaande blijven de motieven, welke naast een uiteenzetting van de feiten aan de grondslag van verzoeksters asielaanvraag in de bestreden beslissing zijn opgenomen, onverminderd overeind. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht. Derhalve heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De motiveringsplicht is niet geschonden. Evenmin kan worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan.

2.5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS